

și *Karamazovii*, Alexandru Dabija, *Taifun* și *Burghezul gentilom*, Dan Puric, *Costumele*, Vlad Mugur, *Doi gemeni venețieni* (ca să numesc doar o parte).

O cronologie a stagiunilor, amintiri, dedicații, turnee în străinătate și ecurile presei, dosarele cenzurii, premii, alcătuiesc un sumar care în date istorice și comentarii compun un document prețios de viață și suflet al unei instituții teatrale din zilele noastre.

Cartea s-a lansat înainte de spectacolul omagial. Apoi a fost pomenită autoarea, dar n-a urcat „pe scândură” măcar o dată, când merita. Ce ziceți, eroi ai cărții?

Teatrul extremului occident

Teatrul arădean – privire istorică (Editura Multimedia, Arad) de Lizica Mihuț și Ovidiu Cornea este o lucrare de foarte mare importanță pentru studenții facultăților de teatru, pentru teoreticieni, cât și pentru împătimiții artei teatrale.

Instrument de lucru foarte prețios, volumul oferă pe lângă datele strict legate de existența activității teatrale arădene și informații despre organizarea teatrelor în alte orașe situate în vestul extrem al țării, precum Oradea, Timișoara, Oravița sau al celor din Cluj, Iași și București.

Structurată pe capitole foarte concise, fără a redacta informația cu înflorituri stilistice inutile, lucrarea abundă în date exacte despre devenirea în timp a teatrului arădean, justificând pe deplin formularea *privire istorică*, prezentă în titlu.

Aflăm, de exemplu, că cel mai vechi cântec însoțit de joc în părțile Aradului este consemnat de un act emis de autoritățile habsburgice în anul 1784, că primul document ce atestă prezența unei trupe teatrale în localitate este din 1787, că prima piesă cu subiect românesc a fost reprezentată în anul 1784, că prima clădire de teatru din piatră din țara noastră a fost construită aici în 1817, că la Arad se mai păstrează încă aparate electrice ce au produs efecte de ploaie, zăpadă, cer senin, curcubeu, achiziționate de la firma Siemens la începutul secolului XX și că mișcarea teatrală arădeană a beneficiat permanent de aportul unei prese militante ce a oglindit cu fidelitate și entuziasm fiecare montare.

Volumul mai cuprinde: o listă a tuturor premierelor înregistrate la Teatrul de Stat Arad timp de 50 de ani, de la primul spectacol al stagiunii inaugurale 1948–1949 cu *O zi de odihnă* de Valentin Kataev, la ultima montare a stagiunii 1998–1999 – *Moartea unui comis voiajor* de Arthur Miller; distribuțiile complete și echipele de realizatori ale fiecărui spectacol în parte, printre care i-am descoperit cu plăcere pe Ștefan Ciobotărașu, Vlad Mugur (1955), Sever Frențiu (scenograf a peste 30 de spectacole montate pe scena de la Arad), Florian Potra, Ivan Helmer, Helmut Stürmer, Alexa Visarion, Vittorio Holtier, Constantin Paraschivescu, Ștefan Oprea, Dimitrie Roman, Mihai Mădescu, Emilia Jivanov, Theodor Ciupe, Dominic Dembinski, Adrian Lupu, Constantin Codrescu, Radu Duda (actual Principe Radu de Hohenzollern-Veringen), Nicoleta Toia, Ion Mircioagă, Theodora Hergehegiu, Velica Panduru, Horea Popescu și mulți, foarte mulți alții, printre care și membrii familiei Didilescu – Olimpia, George și Florin (urmând ca în volumul al II-lea să figureze, cu siguranță, și mezina familiei, Liana), precum și fotografii de arhivă din majoritatea spectacolelor.